

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Udrag fra Studentersang.

Citation: Richardt, Chr.: "Samlede Digte. Første deel", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Første deel*, 1895, s. 3. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt01-shoot-idm139731449860960/facsimile.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Første deel

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Saa kan vi synge et Stev med hverandre,
saa kan med Brødrene sammen vi vandre
trøstigt til Valen fra Tvedragtens Tid,
op over Højen, hvor Stenene tynges,
ned under Klinten, hvor Bølgerne synge
Drapet om Heltenes blodige Strid.

Sprænges maa Fordommens stenhaarde Vægge,
førend de Strømme, som bære vor Snekke,
frit kan i Folkens Dyb flyde ned;
sænkes maa Snekken fra Vandene høje
Trin efter Trin som ved Troldhættens Fløje,
— da har vi vundet vort Maal og vort Med.

Studentersang.

Vi er et lystigt Folkefærd
fra alle Verdens Kanter;
vort Rige er saa noget nær
et Bjerg af Foliaanter;
men Ungdom gav os Indfødsret,
hvor Lykken slaar sin Vinge,
og hvor Druen voxer tæt,
der samles vi paa Thinge.

En Verden, spændt i Snørebaand,
os passer ikke ganske;

1*

der faar man ingen Vennehaand,
men kun en Vennchandske;
der dyrker man en Poesi,
som skjæres paa Maskine;
Kjernen mangler indeni,
og Hakkelsen er det Fine.

En Verden, hvor man ej kan see,
for lutter Pengekister,
den er et Ideal maaskee,
men kun for en Filister;
der brænder man Kamphin og Gas,
men hvor er Solen henne!
Engen er kun Blegeplads,
og Skoven er kun Brænde.

Men vi har Tro paa Solens Glans,
naar blot vi see lidt Skygge,
og vi tør trøstigt binde Krans,
før vi kan Huset bygge.
Om Verden var et Hav af Graad,
sang vi dog glade Sange:
Haabet er en spinkel Baad,
men den kan rumme Mange!